№ 23 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1956

Перець

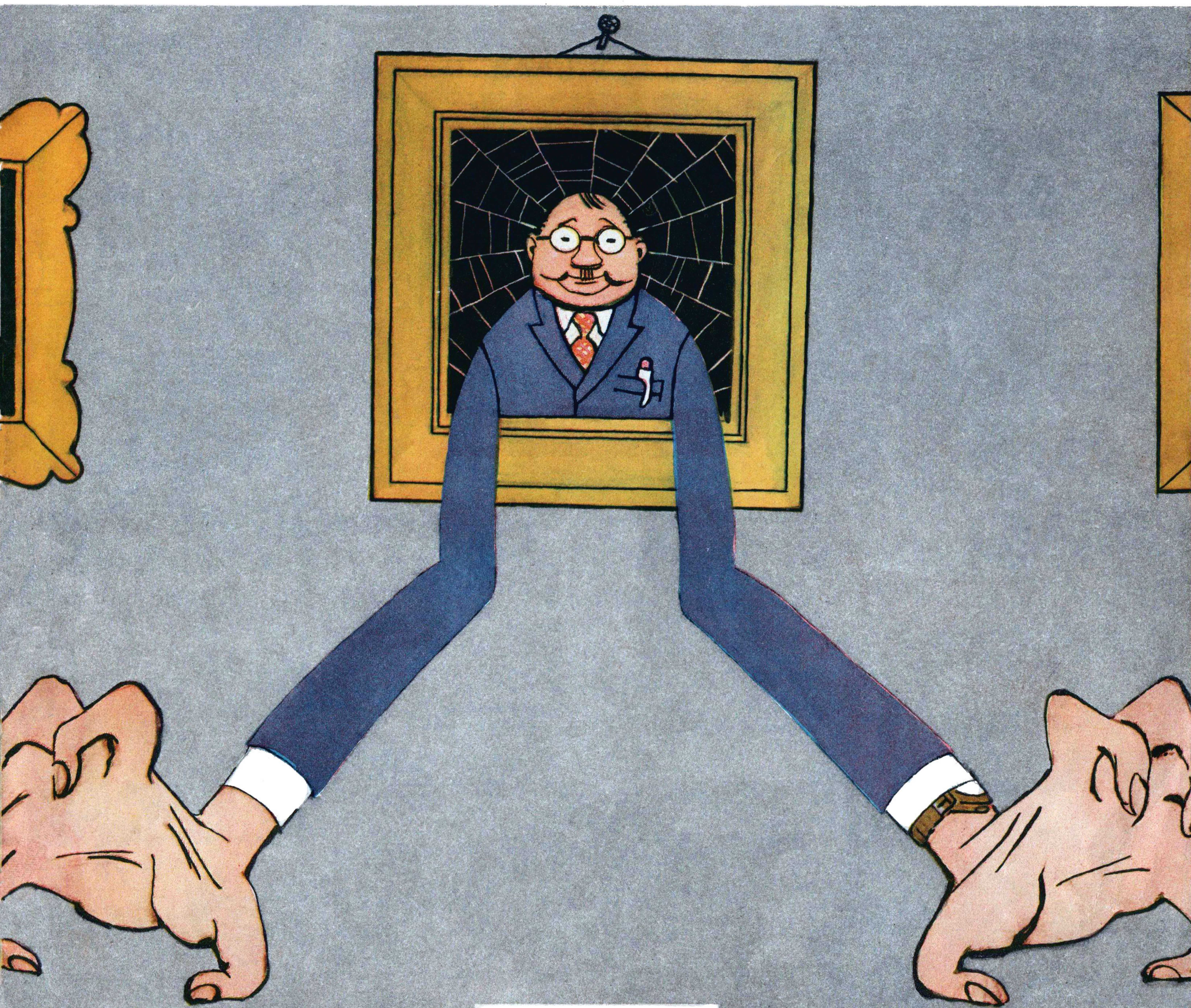

ПОРТРЕТ ХАПУГИ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

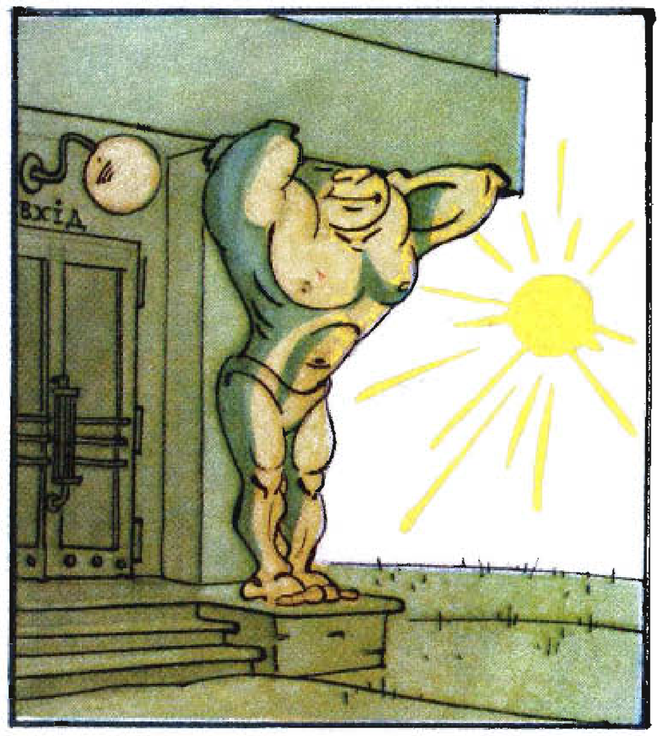

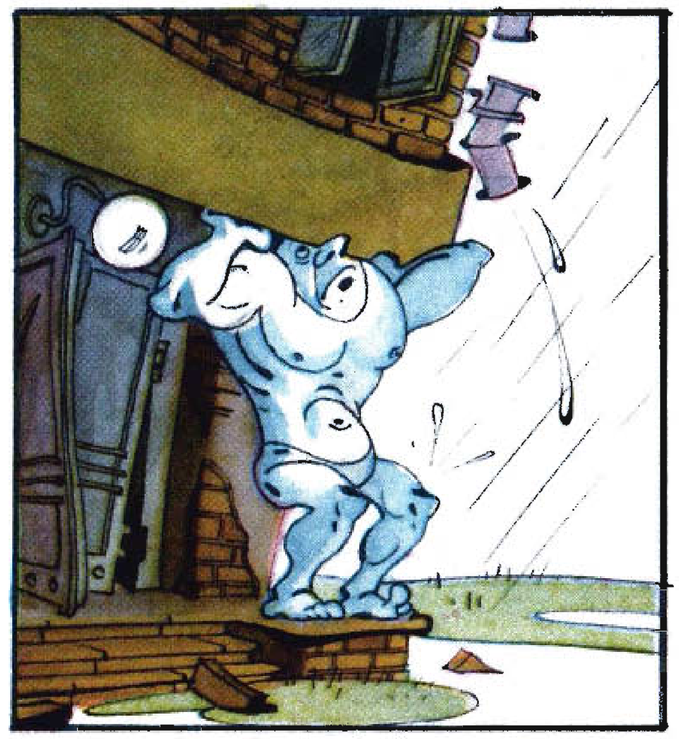

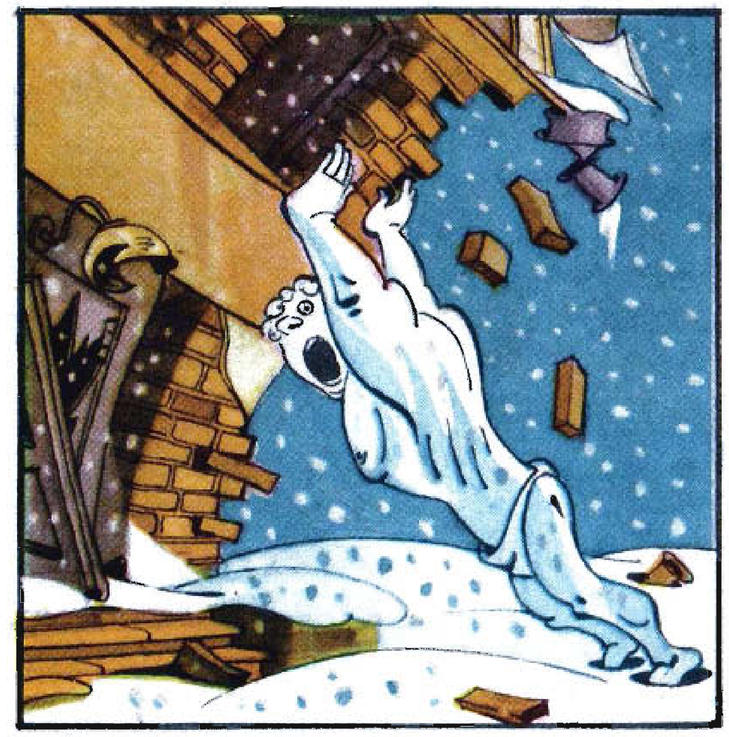

БЕЗ СЛІВ.

Здоровенькі були!

Лист Г. В. КРАСНИКОВСЬКОМУ — міністрові будівництва підприємств вугільної промисловості УРСР

Вельмишановний Георгію Володимировичу!

Розповідають, нібито керуючий трестом «Макіївшахтобуд» Хохлов Панас Іванович посадив собі на лобі отакенну гулю. Трапилася ця невесела пригода, кажуть, за таких обставин. Пустив хтось на Донбасі чутку, що в бур'янах біля новозбудованої шахти «Колосниківська № 1» валяються мільйони. Почувши таку незвичайну новину, Панас Іванович негайно викликав машину і помчав у район «Колосниківської». Я не допускаю думки, що керуючий трестом у цей час керувався якимись меркантильними намірами, що йому першому хотілось «юшки похлебтати, як буде море закипати». Думаю, що зовсім інше було у нього на мислі. Йому не вірилося, що в нас могло статись таке нечуване неподобство, йому хотілося власними очима подивитись на отого унікального марнотрата, який так безбожно розкидається мільйонами.

Авто з розгону вскочило на територію шахти.

— Де тут у вас мільйони валяються? — з опалу спитав Панас Іванович першого зустрічного шахтаря.

— Отам у бур'яні! — сердито пробасив шахтар, кивнувши головою убік збагачувальної фабрики, де й справді красувалися дрімучі зарості бур'яну.

Панас Іванович миттю кинувся у густий бур'ян, але не встиг ступити й п'яти кроків, як зачепився ногою за якийсь важкий предмет і зробив таку карколомну кульбіту, що аж земля застогнала. У очах Панаса Івановича засяяли бенгальські вогні, а в голові так гуло, наче там джмелі гніздо мостили. Прийшовши до тями і згадавши міцним, кукібним словом усіх богів і богородиць, керуючий трестом кволою, нерівною ходою, з розкішною гулею на лобі почвалав до машини.

Так він і не побачив ні мільйонів у бур'яні, ні того унікального марнотрата, який розкидається мільйонами.

Було таке чи не було — ручатися не можу. Гулі на лобі в Панаса Івановича я особисто не бачив, а от мільйони в бур'яні коло шахти «Колосниківська № 1» бачив і навіть зафотографував.

Що ж це за мільйони? Кілька років тому трест «Макіївшахтобуд» почав будувати тут збагачувальну фабрику. На територію будівництва було завезено більше як на три мільйони найновітнішого обладнання. Лежало воно рік, лежало другий, рясні дощі його поливали, білі сніги замітали, іржа їла, а потім почали його «розкуркулювати» проїжджі шофери та місцеві слюсарі і ковалі. Знадобилася якась гайка — шусть у бур'ян і відкручуй, знадобилися болти — є болти, знадобилася деталь — вибирай, яку завгодно. Деякі механізми вже до того «роздягнуті», що дивитися на них жалко. Не механізми, а металолом, саме залізяччя!

Як бачите (див. фотознімки) лежить це обладнання ще й досі, лежить проти неба на землі, як німий докір тому унікальному марнотратові, що так безбожно розкидається народним добром, народними мільйонами і якого так і не зумів побачити Панас Іванович Хохлов.

Якщо керуючий трестом «Макіївшахтобуд» ще не втратив інтересу до особи того діяча, що викинув мільйони в бур'ян, — познайомте його з ним. Тим паче, що це зовсім не важко влаштувати — скажіть, хай гляне у дзеркало...

Від усього серця вашого ПЕРЦЯ.

P. S. Фотографії друкую на добру вам згадку, щоб в ряди-годи згадували, що боротьба з безгосподарністю і марнотратством теж входить в обов'язки міністра.

В. П. (Ваш ПЕРЕЦЬ).

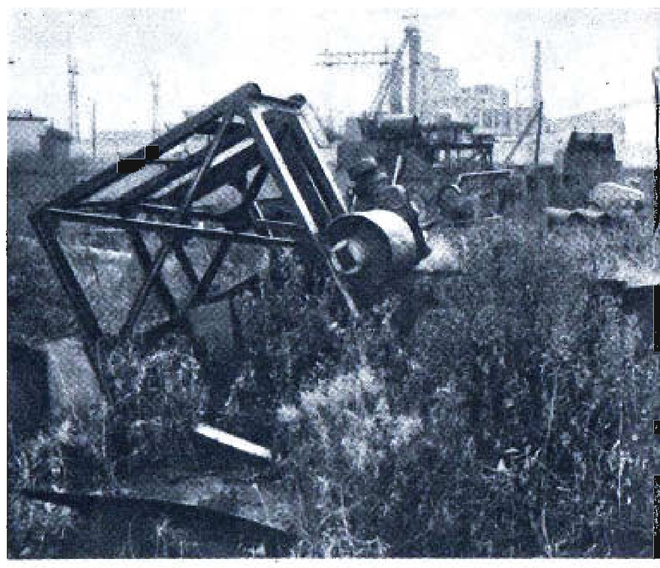

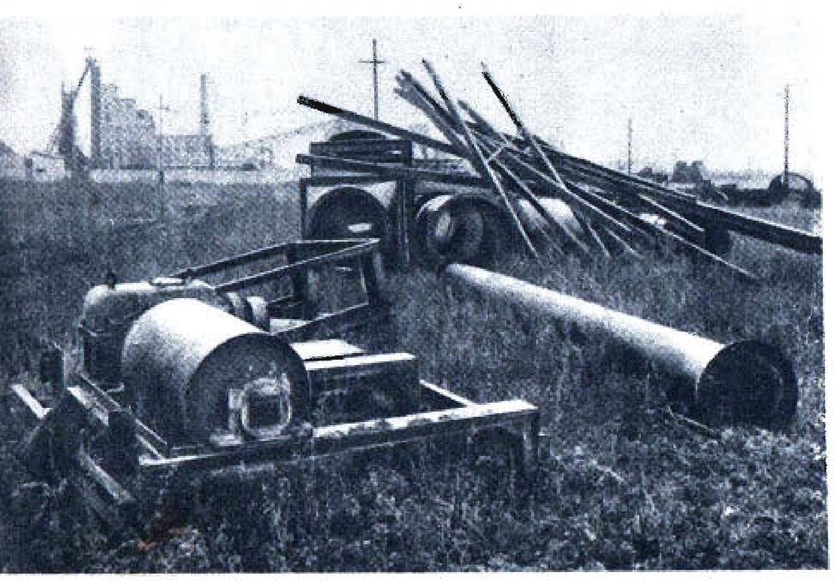

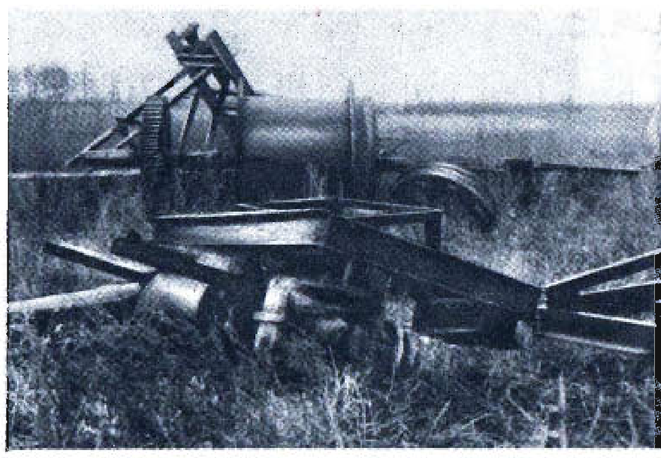

ВАЛКІВСЬКІ РИБАЛКИ

Здрастуйте, дорогий куме Григорію Терентійовичу!

Давненько Вам не писав, а новин у мене назбиралося аж через край.

Ще позаторік наша Валківська міськрада передала товариству мисливців та рибалок в оренду на п'ять років ставок — отой, що біля самої автотраси Харків—Полтава. За умовою товариство мало обсадити ставок деревами і розвести в ньому рибу.

Товариство так і почало. По-первах запустило десять тисяч малька дзеркального коропа, посадило дерева, поставило сторожів. Почав наш ставок красуватись, а трудящі культурно відпочивати.

Та ось весною цього року на ставок звернув пильну увагу наш шановний голова райвиконкому Микита Миколайович Уваров. Він сказав:

— Подумаєш, товариство мисливців та рибалок! Красоти захотіли! Нам про гроші треба думати. Он нема за що перукарню збудувати і базар упорядкувати.

І, скориставшись своїм становищем, без ніяких рішень, зобов'язав міськраду порвати договір з мисливцями та рибалками, а ставок передати райспоживспілці, щоб вона щороку сплачувала міськраді по 10 тисяч карбованців.

Таким чином, господарем ставка і риби стала заготконтора райспоживспілки, в якій я й працюю.

Дійшло до осені. Почала заготконтора рибалити. Як починали, то на всі Валки гукали: «Забезпечимо населення рибою! А що вже грошей наторгуємо!»

Випустили воду з ставка так, що залишилась сама багнюка. Коли тепер у ньому знову вода збереться, — одному богові відомо, а клопоту чимало: нижче ставка було затоплено торфорозробки, вода знесла десятки стіжків колгоспного сіна. Вимагають тепер організації від райспоживспілки відшкодувати їм збитки.

Спустивши отак воду, почали рибу ловити. Закинули невода — пішли на берег коропи, карасі, линки, окуні. Риба затріпотіла, заплескотіла. Затріпотів біля корзин з виловом і директор заготконтори райспоживспілки Кулик...

Дивлюсь я й дивуюся: на склад возять лише дріб'язок, а найкраща риба пливе в різні руки. Кому скаже Кулик, тому й дають, а в першу чергу тим, від кого він залежить. Отак у нас риби наловили, і ніг не замочили.

І думаю я: звідки отака хижість у людей, та ще й відповідальних, береться?! Як тільки побачить живу рибину, чи зайця в полі, або козу в лісі, — зразу коліна йому затремтять, зуби задріботять, очі на лоба полізуть — так би і проковтнув живцем! І згадалась мені тут, куме, казочка про голодного солдата, що на мосту стояв і у воду дивився, а коли вдарила величезна щука, він вигукнув: «Ех, якби хрін!»

Саме так було і в нас. Риба ще борсалась у неводі, а дружини багатьох шановних товаришів уже хрін купували.

А ще скажу Вам по секрету: витягли ми за два дні облову не менше як три з половиною тонни риби, а бухгалтерія оприбуткувала півтори.

Мене, як сторожа заготконтори, теж поставили невода тягати, а вночі охороняти маток, яких пощастило від хижаків врятувати та посадити в садок. Було їх штук вісімдесят вагою від трьох до восьми кілограмів. Стою я на варті. Аж ось годині об одинадцятій вечора підходить отой самий Кулик і каже:

— Зараз маток будемо випускати. Лізь і розрізай мережу.

А сам лантуха розправляє.

— Е, ні, Косте Петровичу, — кажу я. — Я за матки відповідаю.

Тут наш директор і розлютувався.

— Як ти смієш перечити?! Може, мені вище начальство таку установку дало! Та я тебе геть вижену! Та я тебе на порох зітру!

І почав мене «терти». І по голові, і по спині.

Що далі буде — не знаю, тільки оком досі не добачаю та нога щось не розгинається. Думав я до судді, до прокурора вдаритись, але кажуть мені люди, що не варто, бо вийде сухим із води Юхим (тобто Кулик К. П.) Невже правду кажуть? Яка Ваша думка?

З привітом до Вас і пошаною. Ваш кум Кібець Гаврило Петрович.

Копію з листа зняв **П. ІВАНОВ.**

ЯК СНІГ НА ГОЛОВУ

Мал. Л. КАПЛАНА.

Дід Мороз: — Ви ж хоч до весни як слід підготуйтесь, сидні безпросвітні!..

(БАЙКА)

Лис-ревізор забіг до Цапа в сад
І там побачив зрілий виноград.
З цікавістю на нього подивився,
А потім вже на Цапа навалився:
Про непорядки говорив із злом
І навіть пригрозив судом...
А як виходив за ворота саду,
Поглянув ще на грона винограду.
І з тим додому ревізор побрів...
До хати не дійшов — синка зустрів.
Дурненьке Лисеня кричало радо:
«Нам Цап прислав корзину винограду —
Вел-и-ку отаку!..»
Та Лис не дав закінчити синку:
«Чого кричиш, мов та дурна сорока?
Почує хтось — брехати ще почне:
Назве хабарником мене...
А це така морока!
На голову мою впаде удар.
За що? питається...».

За те, що взяв хабар.

Павло КЛЮЧИНА.

АЛЛО, ПЕРЧЕ! ПРИВІТ!

Чи чуєш ти мене? Чуєш! А от начальник Великоолександрівської районної контори зв'язку Д. А. Литвиненко зовсім нас не чує. Коли доводиться передавати з гідрометстанції термінову телефонограму, стільки лиха натерпишся, що очі на лоба лізуть. А Литвиненко на всі наші багаторічні скарги і вимоги — налагодити телефонний зв'язок — знає тільки одну відповідь: «Ти мені мораль не читай». Не доходять до нього наші скарги.

Може, хоч твій, перчанський, дзвінок він почує?

П. КАМ'ЯНЧЕНКО,
начальник Великоолександрівської гідрометстанції.

Херсонська область.

ПОШТА ПЕРЦЯ

Ми певні, що старший слідчий Нікопольського відділу міліції г. Гридчин ніякого злого умислу не мав.

Бо що таке умисел? Заздалегідь обдуманий намір.

А які можуть бути наміри у слідчого? Тільки якнайкращі.

Керуючись цими намірами, і написав Гридчин свій висновок у справі братів Сапронових.

Справа ця не складна. Ішли якось вулицею селища Калініна веселі брати — Василь і Микола Сапронови, побачили новий, ще не закінчений будинок і вирішили оглянути його. Зайшли. Побачили електропроводку... Здерли її. На цю пригоду натрапив сторож і вигнав з будинку непроханих гостей.

Того ж дня, через кілька годин, брати знов повернулись сюди, щоб забрати зірвану проводку, але їх спіймали на гарячому.

Виклавши все це у своєму висновку, слідчий написав:

«Зважаючи на те, що брати Сапронови були напідпитку і не мали злого умислу, притягати їх до відповідальності вважаю недоцільним».

Дуже зраділи місцеві хапуни, дізнавшись про цей мудрий висновок. З будівельного майданчика «Заводбуду», розташованого в селищі Калініна рудника ім. Орджонікідзе (Нікопольський район на Дніпропетровщині) почали зникати будівельні матеріали, окремі деталі. Хтось потяг навіть трансформатор. І теж, мабуть, без «злого умислу».

Дійшло до того, що деякі батьки, демонструючи зворушливу любов і піклування про своїх чад, почали виймати з стрічкових транспортерів шарикопідшипники. Дарма, що механізм вибуває з ладу, зате для дітей чудова забава виходить — самокати. Коли про це заявили дільничному уповноваженому міліції Патрашку, той відповів:

— Теж мені крадіжка! Дрібниця! Якихось шариків невистачає.

ДАВНІХ давен існує добра традиція: їздити до славного міста Києва за хорошими новими піснями. Так-от одного разу приїхав мій знайомий пасічник Рудий Панько за піснями до столиці. Це не той гоголівський Рудий Панько, що жив на хуторі поблизу Диканьки, а його пра-пра-правнук.

Я знав, що дід виголодався в дорозі, і запросив його до ресторану київського вокзалу. Замовили дещо закусити. Просто над вухом загримів оркестр.

— Дуже здорово грають, — сказав мій пасічник, — тільки не те грають...

Прислухались. Цілком працездатний мужчина, з запалом, гідним кращого застосування, ревів у мікрофон:

«Перестаньте рыдать
Надо мной, журавли».

— Хто придумав таку відчайдушну пісню? — спитав простодушний Панько.

— Білий емігрант Лещенко.

— Для чого ж, пробачте, такий мотлох тягти на естраду?

— Оркестрові однаково, — сказали наші сусіди, — за що заплатять, те й цигикають.

— Ех, ридає за ними добрячий дрючок! — сумно посміхнувся дід.

...Пішли ми з дідом у кіно. Сподобався йому кінотеатр «Київ». Сіли в концертному залі, слухаєм. Добре грають музики, співають солісти. Та мій гість весь час совгається, місця собі не знаходить:

— Не те співають... Не те грають!

Прислухались. Надриваючи і без того кволий голосок, співачка виводила:

«Самая нелепая ошибка
Та, что ты уходишь от меня».

— Що це? — запитали в сусіда.

— Як? Ви не знаєте? Це ж модна пісенька «Мишка».

— «Самая нелепая ошибка» та, що в такому гарному театрі співають такі бридкі пісні, — пробурчав Рудий Панько.

А в другому і третьому кінотеатрах погано пережована іноземщина випирала з усіх нот, пластинок, видиралася смичками з скрипок... Ми любимо пісні різних народів, але між народом, який створює пісні, і слухачами затесався пролаза-халтурник. Офіціально він називається обробником. І виробляють ці обробники часто таке, що, як кажуть, і на вуха не налазить.

Ось, наприклад, пише якийсь В. Цимбал:

«Южный берег вдали,
Сон сребристых чинар,
Мерцание звезд, их хранит
Звон и напевы гитар».

Попробуй тут розберись, де Крим, де Рим, а де попова груша.

— А, мабуть, ще й гроші за таку нісенітницю дають, — зітхнув дід.

— Та дають. Буває, що написане лівою ногою годує такого писаку, аж доки він сам обидві ноги не простягне.

Ось що устругнув такий обробник Юхим Чеповецький на мотиви іспанської народної пісні «Кармеліта»:

«Площадь быков шумела!»

А його побратим Михайло Вікнерс так знівечив іспанську народну пісню:

«О, Кларита, Кларита, Кларита,
Почему не танцуешь, Кларита?
Мандолина, гитара, звените,
Нету в танце соперниц Кларите!
Не устанет она никогда, никогда, никогда,
Да-да!»

Рудий Панько засміявся: «Що да, то да!»

— А ви послухайте, що виробляють Людмила Давидович та Віктор Драгунський у своїй «Чудопісні»:

«Тара-тара-тара-тара, трам-пам-пам-пам».

Слів не можуть підібрати, так займаються звуконаслідуванням. Композиторові ж однаково. Він додасть до цієї літературної мішанини хороший музичний гарнір, а з хорошим гарніром, кажуть, і власні калоші з'їси.

Ті ж автори ощасливили нас таким текстом:

«А мы все гуляем и вслух повторяем,
Что вот они наши счастливые дни,
И напропалую друг друга целуем,
Как будто бы здесь мы одни».

Мал. С. САМУМА

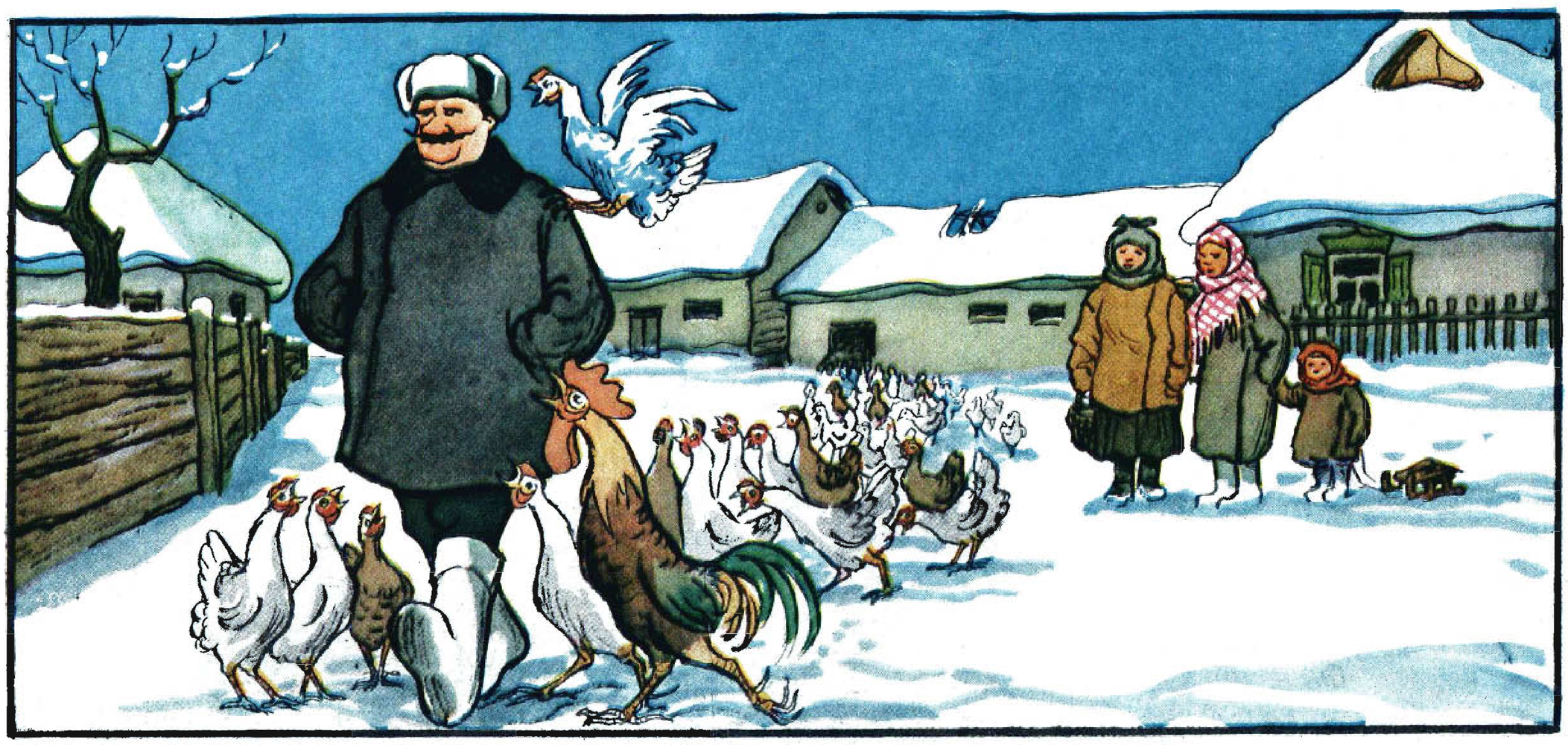

— Бачиш, як нашого голову кури люблять, — куди він, туди й вони.
— Це вони їсти просять.

Звичайно, автори можуть «напропалую» цілувати «друг друга», тому що за цю нісенітницю вони одержали чималеньку суму!

...І раптом — цілий залп неаполітанських пісеньок. І знову слова того ж Драгунського. Він і іспанець, він і італієць, він і швець, і жнець, і на дуду грець! До чого ж спритний народ ці, пробачте на слові, «обробники»!

— А нашу пісню тут можна почути? — запитав дід.

— Потерпіть. Ось видадуть на-гора ще дві кубінських, три бразільських, кілька аргентінських, а тоді і до наших доберуться.

А тут, як на гріх, знову іспанська пісня:

«Потом его я с испуга
Один раз поцеловала,
Потом и другой и третий
И счет даже потеряла».

— Фу! — зітхнув дід Рудий Панько, — недаремно поляки кажуть: «Цо занадто, то не здрово!» Скільки ж можна зарубіжних?! Пора б і на цей бік рубежу перебратися...

— Досить, — додав він, встаючи. — Підемо туди, де вся ця каша вариться, де робляться ці пластинки!

Виявляється, у Києві грампластинки випускає тільки Кагановичський райпромкомбінат.

— Які, вибачайте, пластиночки зволите випускати? — запитав дід у начальника цеху т. Мардера.

— Ніяких. Уже чотири місяці стоїмо. Працювали на Подолі, в халупі, схожій на кузню, випускали 600 тисяч пластинок на рік. Потім прийшла пожежна інспекція і заборонила нам клепати на нашій музичній кузні.

— Горіли на роботі? — посміхнувся дід.

— Так, ледь і справді зовсім не згоріли. Тепер будуємо фабрику, яка буде випускати 5 мільйонів пластинок на рік.

— Таких, як ці?! — жахнувся дід.

— Не знаю. Ми одержуємо гальваноматриці з Московського будинку звукозапису.

— А хто ж вам, пробачте, асортимент підказує? — невгавав Рудий Панько.

Виявляється, що Міністерство торгівлі Української РСР цікавиться лише кількістю проданих пластинок, а торговельні організації, щоб збільшити цю кількість, у заявках віддають перевагу низькопробним пісенькам, розрахованим на міщанські смаки. Не дивно, що в цьому році комбінат випустив 414 тисяч різних пластинок, в тому числі тільки 70 тисяч пластинок з записом народних пісень. Довгограючих пластинок, на які зараз підвищений попит, з українською музикою чи піснею зовсім нема.

— Тепер я розумію, — сказав мудрий дід Рудий Панько і заспівав приємним голосом:

«Ой, ти, дівчино, зарученая,
Чого ж ти ходиш засмученая?»

— Тепер я знаю, чому вона ходить засмученая. Ніхто її в світ не випускає! А жодна ж компанія без цієї «дівчини» не обходиться.

На Україні грампластинки, крім Києва, виготовляються у Львові, Харкові, Дніпропетровську і Одесі. Гальваноматриці вони одержують, згідно договору, від Кагановичського райпромкомбінату. Куди не кинь, то клин!

Львівська галантерейна фабрика (директор т. Мельник), яка виготовляє грампластинки, не замовила жодної матриці з українською піснею чи танцем. «Гітани», «Фадо Фадильо» і «Піччініні» загородили шлях дівчині моїй переяславці, козакові, який їхав за Дунай, і т. д.

Читачі скажуть: про смаки не сперечаються. Це, звичайно, так, але смаки треба виховувати.

Зайшли ми з дідом Паньком і в нашу республіканську естраду. Якщо і проскакують у програмах Української республіканської естради українські пісні, то майже одні і ті ж, а багатющий скарб кращої в світі української пісні так і залишається «за кулісами».

...Сів пасічник Рудий Панько на поїзд Київ—Харків. А поїзний радіовузол почав гарячково накручувати пластинку за пластинкою. Дід затулив вуха.

— Не витримаю, — застогнав він. — Приїхав до Києва за піснями, а везу додому казна-що: псевдоіспанські, псевдопортугальські і чортійяківські. А тут ще всю дорогу питатимуть мене з репродуктора: «Джони, ты меня не встретил?» Та який же я в чорта Джоні?

— Ну, за старим звичаєм, почоломкаємось на прощання! — сказав я пасічникові.

— Бе...беса... ми... мучо... — затягнув дід, радо розкриваючи обійми.

— Що-о? — здивувався я.

— Так це ж по-іспанському значить: «Цілуй мене!». Адже у вас, мабуть, і прощаються по пластинках?

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Київ.

ЗМІНИВ ПОГЛЯДИ...

Великі животи хвалив, як божий дар,
Казав: «Огрядність — це прикраса!»
Тепер доводить він, що животи — тягар,
Або точніше — зайва маса.

Скажу я сам, що трапилося з ним,
Щоб читачам не докладать старання:
Його начальника, що був товстим,
Змінив новий — худючий, як тараня.

О. БЕРДНИК.

СТРАШНА КАРА

Лежав шифер на складі Лазірківської райспоживспілки (на Полтавщині). Лежав тимчасово, бо належав він не споживспілці, а колгоспові імені Жданова і призначався для нового корівника.

Про той шифер узнав завідуючий районним відділом колгоспного будівництва Бульбах.

— Доки добро на складі валятиметься? — розгнівався він. — Йому не місце там!

І, не гаючись, знайшов підходяще місце для шиферу, — перетяг його на своє подвір'я.

Райгазета «Ленінська зоря» надрукувала замітку про вчинок завідуючого і, як заведено, надіслала вирізку до райвиконкому для вжиття заходів.

— Тихо, — таємниче сказав голова райвиконкому т. Пасічник. — Не поспішайте. Почекаємо, що він з тим шифером далі робитиме. А потім дамо йому так, що він місця собі не знайде!

Причаїлися у райвиконкомі, почали чекати. Дні, тижні минали, а вони чекали. І таки дочекалися: укрив Бульбах шифером свою хату.

Отут і закипіло.

Негайно ж викликали Бульбаха в райвиконком, негайно ж обговорили його вчинок і страшенно покарали Бульбаха: постановили «вказати на невірні його дії і попередити його, що в разі він буде допускати подібні факти надалі, до нього будуть вжиті більш суворі міри покарання».

Он як погорів Бульбах! Тепер у нього і хата вкрита, і спина не бита. І навіть шия не намилена.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Може б, хоч ти навідався до нас на Станіславську кондитерську фабрику та подивився, як нам гірко від солодкого.

Не дивуйся, друже, і таке буває. Доки у нас на фабриці варять цукерки, печуть бісквіти та інші солодощі, керуючий львівською конторою «Головбакалія» т. Жердєв визначає, куди фабрика повинна відвантажувати свої вироби.

Але виявляється, що легше і простіше цукровий буряк виростити, переробити його на цукор, цукор на цукерки, ніж т. Жердєву, в кабінеті сидячи, визначити, до якої області ті цукерки відвантажити.

Словом, поки там Жердєв думає та мізкує, у нас склади аж тріщать од продукції, а голови від думок, що з нею робити. Адже ж вироби наші не вічні і склади не гумові.

Ми вже й дзвонили Жердєву, і писали, щоб швидше повертався. А він, Перче, сидить, як засахарений!

Г. МОРТХАЛЕВИЧ,
технік Станіславської кондфабрики.

ТРУДЯГА

Мал. А. АНАТОЛЕНКА.

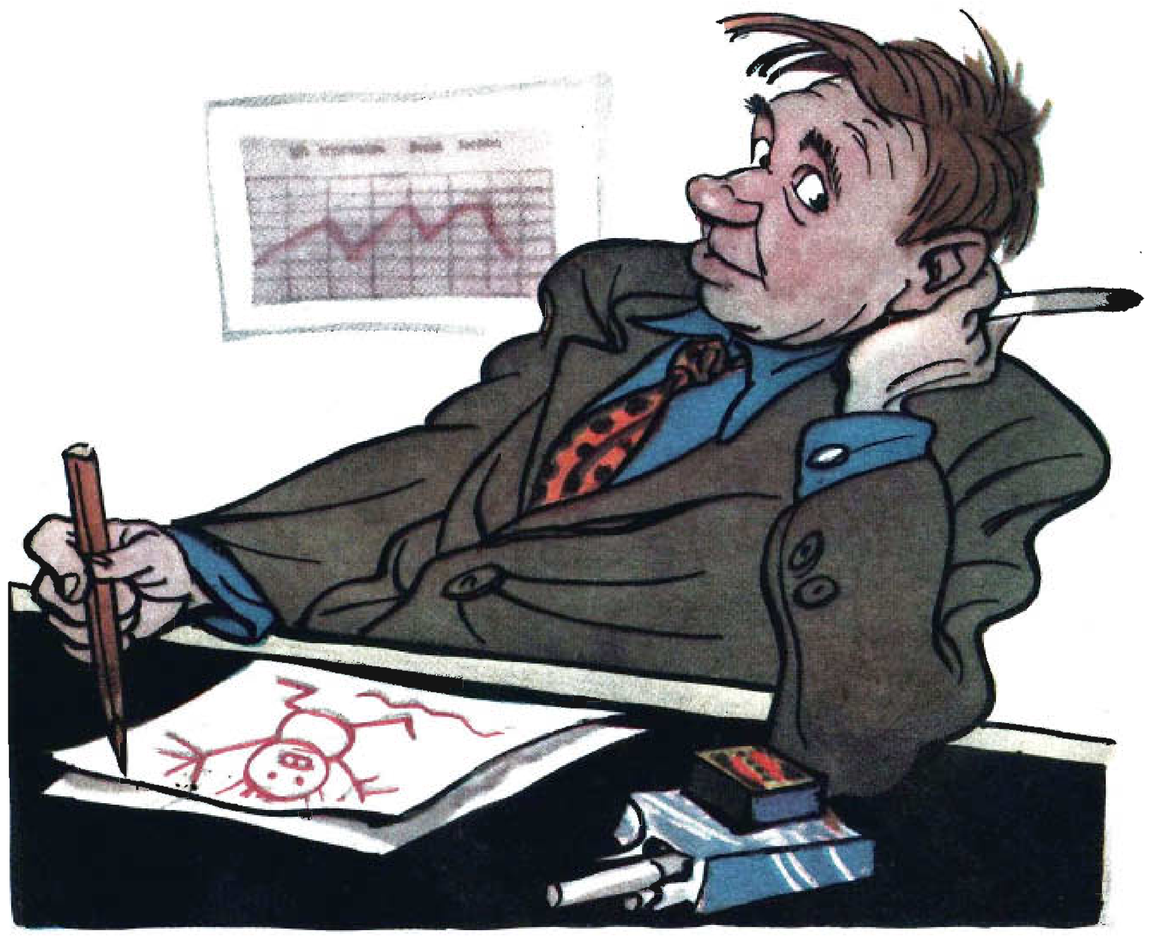

— Ніби й робити нічого, а до пенсії ще далеко — років двадцять треба ждати...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Диктор: — Ми передавали концерт легкої музики...

Євген КРАВЧЕНКО

Ілюстрації К. АГНІТА

Ой, класики, класики...

Тихін Максимович Анікін натиснув зелену кнопку дзвінка. Вбігла дівчина з пишною чорною косою і червоними, як глід, нігтями.

— Ніночко, з'єднай мене з директором педінституту — раз. І принеси з бібліотеки книги за оцим списком — два.

— До доповіді будете готуватись?

— Так, до доповіді.

— Може б цитати підібрати?

— Сам підберу,— промовив Анікін і постукав пальцями об стіл.

Ніна вийшла, тріпнувши пишною косою. А Тихін Максимович схилився над програмою з російської літератури. Вдивлявся в прізвища класиків. Гоголя й Щедріна підкреслив червоним олівцем. Льва Толстого — синім. Чехова й Островського — жовтим. А коли дійшов до Тургенєва і прочитав «Записки мисливця» — кинув олівці і глянув у вікно.

— Та й деньок же сьогодні!.. Оце б на рибалку хоч на годинку... Старик Тургенєв умів правильно відпочивати,— промовив і апетитно позіхнув.

Задзвонив телефон. Тихін Максимович зняв одну, потім другу трубку.

— Я слухаю. Педінститут? Анікін. Ані-кін! З ким маю честь?.. А-а-а, професор Стороженко?.. Моє поважання... Як здоров'я? Як настрій?.. Ще не відпочивали? Заочники! Так, так... Саме сезон... А як нова квартира?.. Претензій нема? Дуже радий! А я сьогодні збираюся відвідати ваш інститут. Це в мене по плану. Не заперечуєте? От і гаразд. До скорого побачення! — і задоволено поклав трубку.

Настрій у Тихона Максимовича був чудовий. Ще б пак: сьогодні він складе перший екзамен. Візьме розгін з російської літератури, а там усе піде, як по асфальту.

Пройшовшись по м'якому килиму, глянув у дзеркало. Поначальницьки підняв одну брову, сів за стіл і почав знайомитися з класиками, яких тільки що принесла Ніна.

Знайомство було дуже просте й коротке. Подивиться Тихін Максимович на портрет, на обкладинку. Помацає папір, гляне на ціну — і вбік. А коли взяв «Війну і мир», зважив у руках і промовив:

— Понаписував старий від нічого робити... Добре було їм писати... Ні виконкомів, ні пленумів, ні зборів не знали... Ніхто не примушував підвищувати ідейно-політичного рівня... Жили, як у бога за пазухою... А тут?..

І згадав Анікін недавні партійні збори, п'ятий пункт резолюції... Там було записано: «Вказати на неприпустиме ставлення комуніста Анікіна до заочного навчання...»

З освітою у нього справді було не гаразд. Ще до війни вчився в сільськогосподарському інституті. Але — залишив. З того часу в анкеті писав «вища не закінчена...» Три роки тому вступив Анікін на третій курс заочно. Та в анкеті досі стояла «вища не закінчена».

По службі Тихону Максимовичу везло. Може тому й на диплом він дивився, як на звичайну формальність. Він знав багато людей з дипломами — простих, непомітних. Навіть дружина закінчила університет. Та що вона проти Анікіна?.. Рядовий викладач середньої школи. А він — керівник цілого району!

Так може й досі не наважився б Тихін Максимович переступити поріг інституту, якби не партійні збори. Узяв він після них відпустку на два літніх місяці. Та готуватися до екзаменів не довелось. Персональна «Побєда», спінінг, вудки, пляж, друзі... «Хіба полізе в голову наука в таку спеку?» — заспокоював себе.

Якось на рибалці, коли Тихін Максимович смачно наївшись юшки, ліниво взяв книжку, один з його приятелів сказав:

— Кинь, Тіша, книжку. Хай шофер читає, йому нічого робити. Я на твоїй посаді давно академіком став би! Ти ж господар району. Зайди в перший-ліпший інститут і тільки покажи матрикул!..

Анікін заперечив приятелеві. Мовляв, треба натискати на підготовку, а не зловживати службовим становищем.

Кінчилася відпустка, а підготовка до екзаменів і не починалась. Кинувся Анікін і мимоволі згадав пораду приятеля. «І справді,— міркував він.— Хіба в якогось там викладача повернеться язик, щоб запитувати?.. Або підніметься рука, щоб поставити двійку? Мінімум трійка буде забезпечена!» З такими думками Тихін Максимович «познайомився» з класиками.

...«Побєда» зупинилась біля красивого будинку з написом: «Державний педагогічний інститут». Анікін виліз з машини і зачинив дверці.

Професор Стороженко зустрів Анікіна теплою посмішкою і щирим потиском руки.

— Дуже радий, дуже радий бачити вас, Тихоне Максимовичу. З чим завітали? — швидко заговорив професор.

— Я, власне, Каленику Петровичу... Пробачте, Петре Калениковичу .. У мене до вас є невеличка, так би мовити, особиста справа.

— Будь ласка.

— Я... маю щастя бути вашим заочником.

— Знаю, знаю. Дуже радий. Чим можу служити?

— Я, як і ви, страшенно зайнятий. Знаєте, робота керівна, відповідальна... Може б ви швиденько прийняли від мене екзамен? Хтозна, коли вирвуся знову?.. Знаєте, ні дня, ні ночі, ні вихідного нема...

— За який курс і з якого предмету?..

— За третій. Та й за четвертий можу скласти російську літературу.

— Тоді, будь ласка... Я — з радістю,— швидко заговорив професор.— Саме складає з російської літератури третій заочний...

Не встиг Тихін Максимович дістати матрикул, як професор узяв його під руку й повів коридором.

— Сюди, в сто п'ятнадцяту,— і, відкривши двері аудиторії, пропустив його першим.

— Сідайте,— прошепотів і легенькими кроками поспішив до столу.

Анікін поважно глянув на екзаменаційну комісію, на аудиторію. Серед заочників він пізнав виконкомівську бібліотекарку, шофера голови райради і замислився... «Що це значить?.. Хіба той старий професор не зрозумів?..» Він навіть зиркнув на двері. Та незручно було виходити. Саме якась дівчина відповідала біля столу про творчість Пушкіна.

Становище було напруженим. «А що, коли професор візьме та й викличе мене?.. Та ще може й разом з бібліотекаркою або шофером? Що ж тоді?..»

Після важких роздумів вирішив піти на хитрощі. Написав професорові записку, щоб викликав його останнім.

Петро Каленикович навіть не глянув у записку. Він схвально кивнув головою Анікіну і щось шепнув сивенькій жінці в окулярах, що приймала екзамени. Та посміхнулася, глянула на Тихона Максимовича і ніжно промовила:

— Прошу, товаришу Анікін!..

Становище ускладнювалось. Тихін Максимович напружив усю волю і впевненим кроком пішов до столу.

— Будь ласка,— промовила сивенька жінка і показала на картки.— Петро Каленикович сказав, що ви дуже поспішаєте.

Анікін несміливо витяг картку.

— Будь ласка, який номер?

— Двадцять другий,— промимрив Тихін Максимович і нишком подумав: «Явно не везе... Двадцять два — перебор...»

— Зразу відповідатимете, чи подумаєте? — запитала екзамінатор.

— А хіба мені є коли думати?.. Весь, як на голках. Там мабуть уже шукають мене. Сьогодні ж пленум... До речі, стоятиме питання про поліпшення житлових умов службовців нашого району. Бажано, щоб хтось був і від вашого інституту. Ми зараз щільно взялися за цю справу. Район у нас великий. Тільки вищих учбових закладів три. А середніх!.. Ціла армія працівників науки. І до кожного треба дійти. Кожного вислухати, задовольнити його прохання. От і сьогодні... Ледве вирвався на кілька хвилин. — І, глянувши на годинник, поклав на стіл матрикул.

— Прошу, які там у вас питання? — звернулася жінка.

— Та самі звичайні,— відповів, посміхнувшись. «Мертві душі», «Життя і творчість А. Чехова». І охарактеризувати творчість радянського письменника — лауреата П. Боровського.

— Можете почати з останнього питання?

— Будь ласка!

Тихін Максимович поправив галстук, відкашлявся і впевнено заговорив:

— На мій погляд, оцей П. Боровський хоч і лауреат, але твори його не витримують ніякої критики. Вони — схематичні, позбавлені конфліктів. Люди й життя зображені поверхово, лаковано. А мова сіра, газетна, суха, не барвиста. Зовсім відсутня робітнича тематика. Та й сучасне колгоспне село подано блідо, поверхово... Хотів би я запитати Боровського: де ж люди — герої, де наші славні сучасники?!

— Пробачте, — перебила жінка. — Які саме твори Боровського ви маєте на увазі?

— Та й повісті й оповідання.

— Даруйте, Тихоне Максимовичу,— втрутився професор.— Ви щось переплутали. Боровський — поет і ніколи не писав ні повістей, ні оповідань.

— А, так, так... Це я сплутав його з тим, як його? — тихо заговорив Анікін. — От прізвища не пригадаю. Усе перечитав, усе знаю, а прізвища — вискакують з голови... Така робота, що не до прізвищ...

В аудиторії — смішок, лукаве переморгування студентів.

— Прошу друге питання, — попросила екзамінатор.

— Про Чехова можна говорити цілий тиждень. Але часу мало. Скажу коротко, що це був дуже смішний старик. Бувало, як скаже що — боки всі рвуть. Одним словом, це живий класик...

Професор насупив брови. Жінка стримано посміхнулась, а Анікін стояв і пронизував очима «Мертві душі».

— Хто автор «Мертвих душ»? — запитав професор.

— Забувся.

— А ви подумайте, може згадаєте?..

Анікін задумався. Кілька хвилин він стояв з опущеною головою. Нарешті тріпонув чубом, посміхнувся і весело промовив:

— Нарешті таки згадав... Можна йти? Бо я страшенно поспішаю!..

Жінка в окулярах щось черкнула у блокноті і подала Анікіну матрикул. Він чемно вклонився і пішов. Аж коли вийшов з вестибюля, обережно розгорнув матрикул. А там... хоч би трійка поганенька... «Значить, провалився» — подумав.

Шофер Олекса глянув на хазяїна й тихо запитав:

— На роботу?

— Ні, до гастроному!

Взяли випити, закусити і поїхали за місто, в ліс, на озеро. Тихін Максимович усю дорогу мовчав та палив цигарку за цигаркою. Олекса дивувався: він ще не бачив хазяїна таким похмурим.

Обідали мовчки. Ще ніколи Анікін не пив так багато. А коли порожня пляшка засвистіла в озеро — Тихін Максимович вигукнув:

— Олексо, спінінг!..

Олекса наладнав спінінга. Допоміг хазяїнові підвестися. Провів до озера.

— Підтримуй мене за плечі, Олексо... Для рівноваги. А я закину, на щастя...

Шофер підтримував Тихона Максимовича. А той, закинувши спінінга не в озеро, а на дерево, чекав, хитався і п'яно виводив:

Ой, класики, класики,
ви мої,
Наробили клопоту
ви мені...

— Чого це вони тут з парасольками сидять?!
— Щоб дах не протікав.

Мал. К. ЗАРУБИ

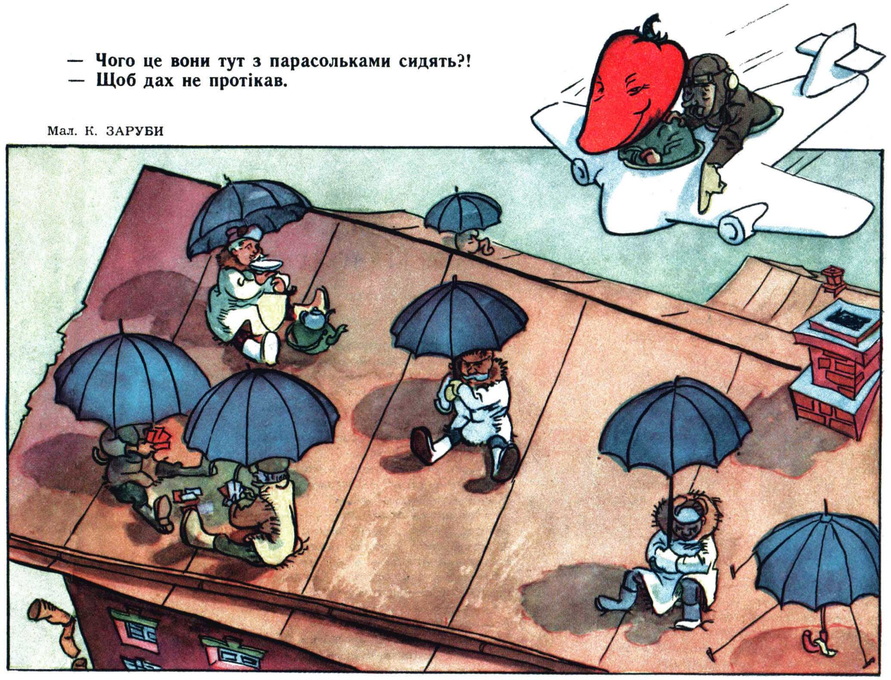

„МЛИН"

Виступав наш бригадир чудово,
Бив себе у груди в забутті:
— Всі роботи скінчим достроково,
Перевірю сам обов'язково... —
Та слова лишалися пусті.

Не стерпіла ланкова моторна:
— Тошно, — каже, — нам од цих розмов,
Ви мастак базікати невтомно.
До такого б язика та жорна —
Він муки чимало б намолов...

І відтоді — всі це пам'ятають —
Бригадира «Млином» називають.

Євмен ДОЛОМАН.

Рятуйте, зносить!

Шумно буває в Комінтернівському (Одеської області), коли з неба починає кропити. З першими краплями дощу т. Цебренко — голова комінтернівського колгоспу ім. Жданова — хапається за голову і репетує: — Рятуйте! Зносить!..

Колгоспники розуміють його з півслова: рятувати треба греблю. Це її може знести водою, якщо не вжити негайних заходів. І вони під прямим і безпосереднім керівництвом свого голови, як можуть, рятують греблю: рубають лісосмугу, забивають у землю пакільці, звозять з усіх ферм гній та зсипають його у воду.

Якщо дощ тільки капотить — допомагає. А коли капає рясно, то й гній, і пакільці, і працю людську вода зносить аж у самісіньке Чорне море. Але в таких випадках голова колгоспу рук не опускає. Він знову возить пакільці, солому, гній, знову греблю латає...

І так — рік у рік.

Рік у рік, особливо після великих дощів, виконком Комінтернівської райради повертається обличчям до греблі і виносить постанову про те, що її не латати треба, а по-справжньому відбудувати. Та далі рішень справа не йде, бо ні матеріалів, ні асигнувань на це не виділяється.

Так що ж робити? Може, замість гною, соломи і пакільців вивезти на загату оті невиконані райвиконкомівські постанови? Їх, ніврoку, зібралося багатенько. Ними, й справді, — хоч греблю гати!..

ЩО Ж БУЛО?

Була ініціатива, яку виявив директор Красилівського пункту «Заготзерно» т. Мартинюк. На зборах робітників він запропонував збудувати баню. Його гаряче підтримали.

Був камінь, завезений для будівництва фундаменту бані. Було 35 тисяч штук цегли, яку привезли з Хмельницького, Волочиська і Деражні.

Але камінь віддали колишньому начальникові райвідділу міліції т. Сєверцеву. Частину цегли використали для будівництва стіни дизельного відділення пункту, а решту розтягли.

Отже — все було. А що залишилось? Спогади про те, як т. Мартинюк гарно очі всім замилив. Без бані.

В ОДНОМУ ТОВАРИСТВІ ДЛЯ ПОШИРЕННЯ ПОЛІТИЧНИХ ТА НАУКОВИХ ЗНАНЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— На скільки лекцій вам націдити?..

Сатира Василя Блакитного

(1893 — 1925)

ЗВІРЯЧИЙ МИР

(БАЙКА)

Лисиця скаржилась одна:
— І що за світ?! Скрізь ворогів стіна:
Навіть рідня, навіть свої брати
Зубасті на тебе вишкірюють роти.
Куди не глянь — всі дивляться, мов гади,
Стоптать тебе, здушить, із'їсти раді...
— «Скажи, голубонько, за що ж така напасть?
Адже ж сама — нікому зла не робиш»?
— А як же, як же! Всім бажаю щастя,
Ні на кого не маю злоби...
— «Але за що ж ненавидять тебе
Й ніхто з братів, рідні — тебе не любить?»...
— Та хто і зна. Хто зможе — той скубе,
А кажуть, що... за пазури та зуби...
— «А й справді, пазури в тебе — нівроку, як ножі.
І зубки — теж, такі собі, нічого —
Зустрінешся — дивись і кишки бережи...
Хоч ними ти, звичайно, і не чиниш злого,
Проте, коли б зробити спробу ти змогла —
Постригла пазури і зубки притупила»...
— Еге! мені, мабуть, ти конче хочеш зла —
Мене б тоді овечка кожна з'їла!..
— «Не знаю, що робити з лишеньком твоїм —
Що робиш ти сама, щоб уникати зла?..
— Що я роблю?.. — Ловлю, давлю та їм...
Лисичка смирненько відповіла...

. . . . . .

Англійський лис, французькая гієна,
Американський лев і вся дрібна звірота
Кричить по всіх газетах і антенах,
Що всім їм мирно тільки жить охота.
Розмови про роззброєння ідуть,
А зуби й пазури ростуть собі й ростуть...

ПРИВІТ ДЕМ'ЯНОВІ

ЦВК означив революційні заслуги т. Дем'яна Бідного, робітничого поета, й нагородив його відзнакою Червоного Прапору.

(З газет).

Сотні й тисячі років поети
На тисячі різних мов
Пишуть октави, терцини, сонети:
Про місяць, квітки, любов,
Про дівчаточок ніжних,
Про прекрасні душі поетів
І ще про безліч різних
Так само важливих і потрібних предметів...
І кожна кудлата (чи голена) морда,
Що злізла і преться іще «на Парнас»,
На «гору красивих і високих ідей»,
— Дивилася згорда
На нас,
На «звичайних, буденних людей»...
Чого не робили? «Співали», «учили»,
«Палили глаголем», «обливали слізьми»,
Нашу уяву
Геть столочили
Слинявими музами
— Наче отаву
Кіньми...
Але заявився на «їхні лани»
Хтось із простим живим словом
І сказав: «що пани — то пани,
А ми робимо світ новий.
—А ми знаєм: для того, щоб «відчувати красу»
І «оспівувать дивні ночі»,
— Треба їсти, ну, хоч ковбасу,
(А ковбасу робить робочий,
Що їсть (коли їсть) — без ковбас).

— Так от ми і хочем
Здобувати для всіх — і ковбаси й Парнас.
— Єднайся, люде робочий!
На Парнасі усі затуляли носи
(Пахло дьогтем з мужицького возу).
— Фе! — верещать — ні краси,
Ані форми, ні стилю!
— «Публіцистика!»
— «Проза»
Й кожен слизняк,
Кожен блазень
(Глянути — бридко)
Цвіркав крізь зуби: — «Це — так...
Мразь...
Звичайна агітка!..»
— А той — все писав і писав...
Не глядя на зойки поетів.
Прийшла робітнича гроза
(Без сонетів)
— Революція. Знову робота тяжка:
— В броневиках
З фронту на фронт, між червоних салдатів
— Без «ліри», без «струн».
— Агітатор,
Вояк і трибун,
— Поет робітничих комун...

Харків, 1923 р.

„СВЯТЕ МИСТЕЦТВО"

Знаменитий польський музика Падеревський в Парижі дає концерти на користь «фонду удосконалення отруйних газів для війни».

(З газет).

Лоскочуть звуки чарівні
Чуття паризького бомонду...
Музика — «із себе вилазить»:
Сьогодні — всі його пісні
— На користь фонду
Отруйних газів.
Слинять дурні і дури
Про «надкласове» естетство...
— О-це вам — к-культура!..
Оце вам — святе мистецтво!..

1923

„І МОЯ КРИМСЬКА УСМІШКА"

Укр. Акад. Наук присвячую.
Автор.

За працю культурну засів робітник,
До вченого слово мовив:
— Щоб міг я учитись — мені дай словник
Живої вкраїнської мови.
Учений засів за роботу. Не спить.
Вивча кожну літеру в слові.
По всіх кабінетах робота кипить:
Розвідок гори готові.
Минають — і тиждень, і місяць, і рік!..
Ученому — запит: — Готовий словник
Живої вкраїнської мови?
— Ось зараз провірю,— учений рече.
Збирає учених. Гнуть спини...
А мова живе і рікою тече,
І хвилями плещуть в ній зміни...
...Так роки проходять... Десяток їх... Вік
Новими словами плетуться розмови,
Але наші вчені ще пишуть «словник»
«Живої вкраїнської мови!».
І нащадки наші, зайшовши в УАН,
На горах паперів чудових
Знайдуть тільки мумії й мертві слова
«Живої вкраїнської мови»...

Харакс/VII—1924 р.

НЕ ВИГАДКА — СПРАВЖНІ ПОДІЇ, ПРО ТЕ, ЯК ПАНОТЕЦЬ З КОЧЕТКІВ В ДЕНЬ СВЯТОЇ ФЕОДОСІЇ ВОДУ НА МОСТІ СВЯТИВ

Приїхавши до столиці,
Ніколаєвський, всечесний пан-отець,
З другими отцями — «двинувши по велицій»,
Охмелів укінець.
Йде батюшка, спотикається,
Непотребно матюкається,
Перемішуючи лайку із хрестом,
Благословляючи усіх перстом:
— Чи то кінь, чи то пес, чи людина,
Благословля, все єдино!
Так, за допомогою хреста
Дійшов до Дмитровського моста.
А там — стоп. Бачить — лід над водою:
— Затрусив пан-отець бородою,
І забувши, що вже половина «Великого посту»,
Співом зібрав масу народу,
Став серед мосту
Й почав святити воду
По чину Хрещенського водосвятія:
— «Во Іордані хрещахуся» — мовляв —
І «нікоторого ятя!»...
Може б наш батя
Навідправляв
Ще яких треб,— все у божій десниці,—
Коли б його та не взяв
Міліціонер до міліції...
Змилуйся над ним, боже слави,
По милості своїй велицій...

III—1924 р.

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

БЕЗСИЛА МЕДИЦИНА

З вазонами, які красуються на вікнах Маневицької санепідстанції, сталася дивна зміна: вони розрослися, свіжими соками налилися і буйно розквітли.

Ожили, розрослися і рясно зацвіли вазони після того, як там почав працювати К. І. Косенко.

Хто ж такий Косенко?

Завідуючий паразитарним відділом санепідстанції. За наказом. А за фахом — агроном. І не якийсь там агроном-практик, а спеціаліст з вищою сільськогосподарською освітою. Отож і дивуватися нічого, що під його наглядом так розрослися квіти у вазонах. Агроном Косенко ще й не таке показав би, та нема де розвернутися. Родючого грунту невистачає. Довелося весь талант зарити в землю, що в кількох горщиках умістилася.

Опинившись в медиках, агроном Косенко не уподобився славнозвісному Карасю і не почав, як той, дивуватися:

«І як воно зробилось так, що в турка я перевернувся?!»

Інша справа — працівники санепідстанції. Їх ще й тепер не перестає дивувати безсилий в медицині агроном.

— Як воно зробилось так, — питають вони, — що керівники Волинського облздороввідділу оформили це призначення своїм офіціальним наказом?

І справді, — як?

Може, т. Левашко — зав. облздороввідділом — відповість?

Мал. БЕ-ША.

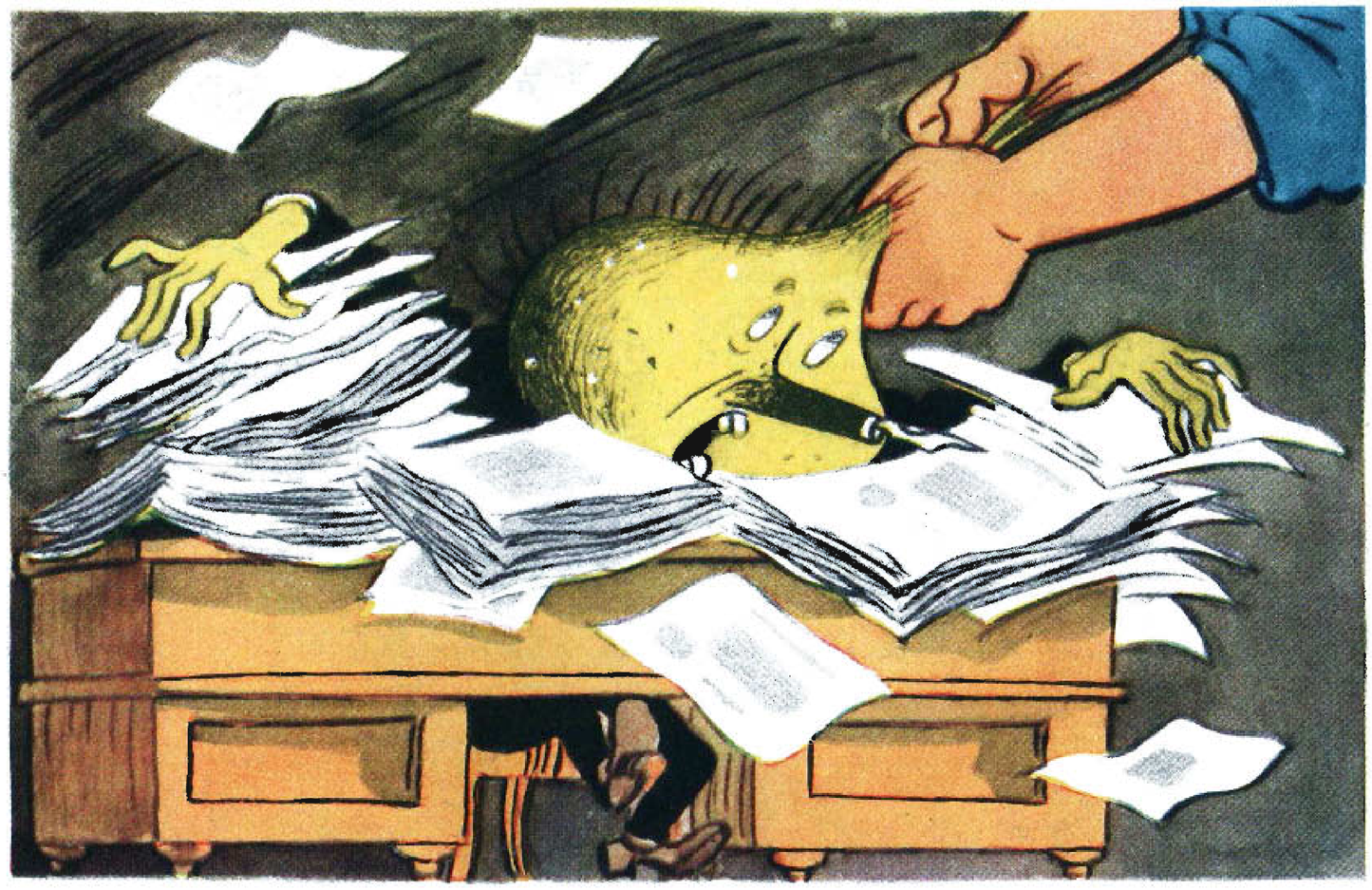

ЩЕ ОДНА РІПКА
(канцелярська)

«РОЗПИСАВСЯ...»

Подивіться на фото. Кінні граблі, що киснуть разом з човном у воді, належать колгоспові ім. Дзержинського, Любецького району, Чернігівської області. Головує там — П. М. Вознюк...

Цей голова задумав
Переконати всіх,
Що з нього господарник,
Як із піску батіг.
Про це в колгоспі люди
Довідались тоді,
Коли він «розписався»
Граблями на воді.

Райковбасочарокбуд

Скільки-то нового, скільки дивного в роботі Самгородоцького районного Будинку культури (на Вінниччині).

Візьмімо кіно. Відомо, що кіно буває німе, звукове, стереоскопічне, широкоекранне. А в Самгородку кіно натуральне.

Дивляться самгородці, скажімо, кінохроніку про роботу якогось м'ясокомбінату. І враз починає лоскотати їм у носі приємний запах смаженої ковбаси з часничком.

А лекційна пропаганда як у тому будинку поставлена! Прибув якось лектор і почав читати про шкідливість алкоголю. Не встиг він сказати кількох фраз, як десь під підлогою заревло: «Шумел камыш...» От вам і лекція з наочними посібниками.

Може, хто й не повірить, а таке буває, бо половину приміщення районного Будинку культури зайняв ковбасний цех і закусочна райспоживспілки. Отож, коли демонструється кінофільм, зал заповнюють пахощі з ковбасного цеху, а коли читається лекція — із закусочної долітають п'яні вигуки.

— А що тут такого? — дивується голова райспоживспілки Лисенко. — Непогано перед кіносеансом чи концертом перехилити добру чарку і закусити ковбасою нашого виробництва.

Ну, що ж — у кожного свої погляди на культурно-освітню роботу. Лисенко, наприклад, дивиться на неї через призму чарки.

Невідомо лише, як дивляться на ту саму роботу керівники району.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У мене справа особиста. Тому я дуже коротко напишу.

Підкажи мені, будь ласка, де я можу дістати хороше зубило або, в крайньому разі, долото.

Наш, Сватівський, райхарчокомбінат виробляє пряники. Давно вже хочеться мені самому та й багатьом землякам моїм покуштувати їх. Але пряники до того загартовані, що зуби їх не беруть...

Не гайся, Перче, з відповіддю, бо без хорошого зубила у мене не буде діла.

С. СОКИРЯНСЬКИЙ,
заступник редактора сватівської райгазети «Соціалістичне життя».

Ворошиловградська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

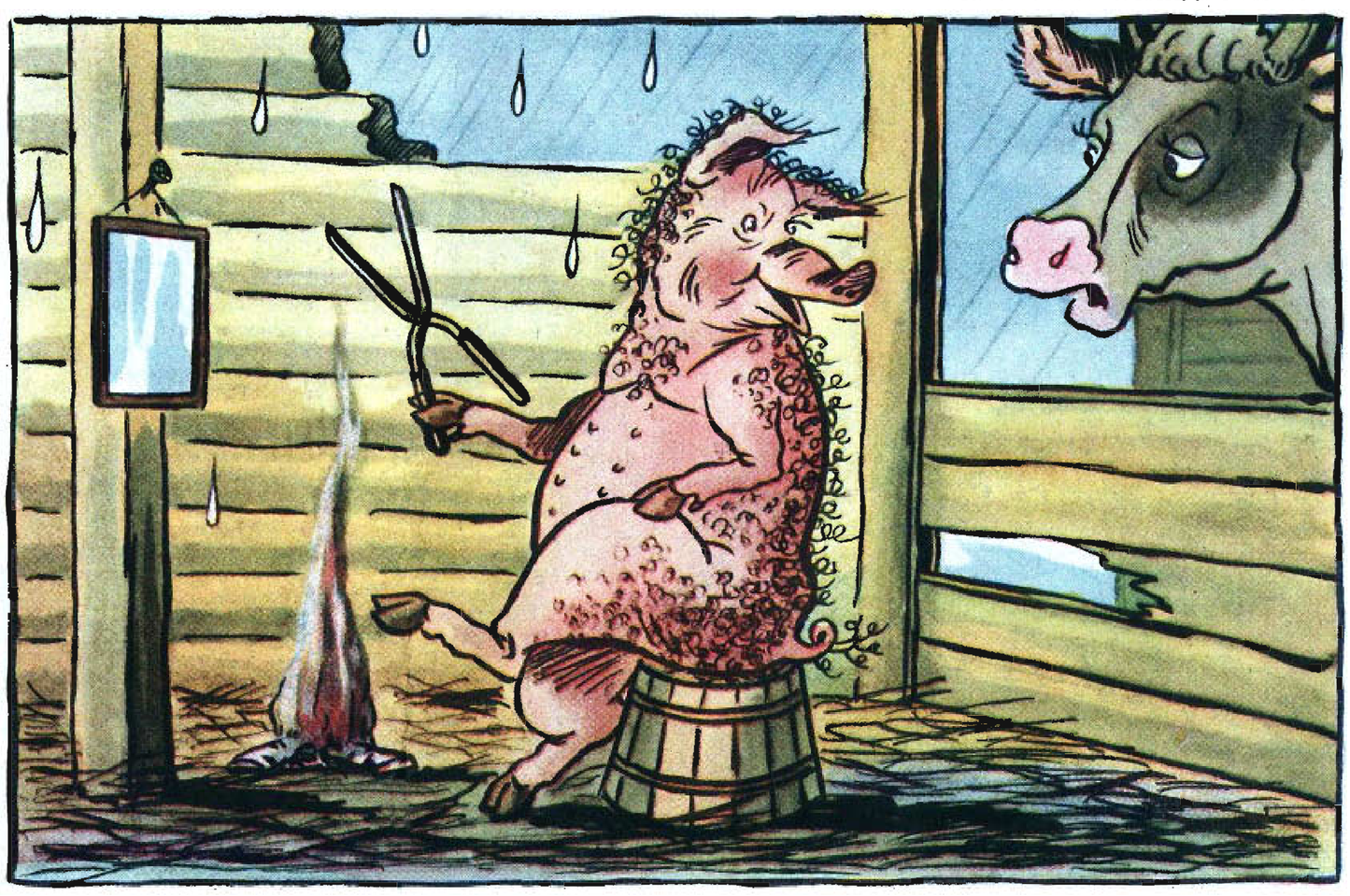

— Ти для чого накучерявилася?
— Думаю перебиратись до кошари — там, кажуть, тепліше.

Р. КРАТКІ

ВИРОБЛЕННЯ СВІТОГЛЯДУ

Як часто буває, вихованням малої Євічки займалась бабуся. Батько Євічки, вчитель Градецький, думав так: «Загальний світогляд дитина перейме від мене». Мати категорично заявила: «А християнську душу від мене». Бабуся також встромила свого носа і сказала, що вона подбає про те, щоб в дитині поєдналась християнська душа з прогресивним світоглядом. І почала водити дитину в зоологічний сад та до костьолу.

Одної неділі, після обіду, бабуся і Євічка повернулись з прогулянки.

— Де ж ви були, дитинко? — запитала матуся.

— В костьолі, мамо, — відповіла Євічка.

Мати всміхнулась, а батько насупився.

— А що ж ви там бачили?

— Нічого, — відповіла Євічка, — збори вже закінчились...

Вчитель Градецький засміявся, а пані Градецька з докором подивилась на нього. Її погляд без слів говорив: «Бачиш, що дитина переймає від тебе. Ти вічно тільки про збори. Це й на дитину перейшло!».

І щоб хоч трохи виправити становище, сказала Євічці:

— Але ж, дитино, в костьолі самі святі!

— Ага, два там ще підмітали, — відповіла Євічка і потягнулась за калачем.

Того вечора бабуся влаштувала для Євічки велику лекцію на релігійні теми. А закінчивши лекцію, принесла хрест і запитала:

— Знаєш, Євічко, що це таке?

— Аероплан, — відповіла Євічка. І схопивши хрест, почала гудіти, немов літак, і бігати з хрестом по кімнаті. Розмова була коротка: бабуся поставила дівчинку на коліна.

— Дитина стає грубуватою, — заявила бабуся.

Бабуся і пані вирішили записати Євічку на уроки закону божого, а то вона огрубіє зовсім.

З першого уроку Євічка прийшла весела, схвильована.

— Ой гарно! — вигукнула вона. — Тату, чому ти мені не розповідаєш таких гарних казок?

Бабуся і пані Градецька тріумфували. Бабуся скористалася нагодою, щоб вколоти зятя:

— Бачиш, а ти завжди з своїм прогресивним світоглядом.

Вчитель Градецький заскреготав зубами, і пані Градецька, щоб загладити бабусину безтактність, сказала:

— Дитина просто виробляє свій власний світогляд. А яку ж ви казку вивчали?

Євічка перестала пити каву і почала:

— Був собі один пан і жив він у темноті. Називався цей пан богом. Жити самому йому в темноті було страшно і, щоб не боятись, він зробив собі ще одного пана. А щоб було кому варити їсти, зробили ще й одну панночку.

— То були Адам і Єва, Євічко, — сказала бабуся, вся зворушена красою історії про створення світу.

— Ну, — розповідала Євічка, — а потім їх пан бог послав у парк.

— У рай, Євічко, — поправила її пані Градецька, але дівчинка продовжувала:

— У цьому парку була сила-силенна яблук. Тільки пан бог був такий скупий, що заборонив їм навіть доторкатись до тих яблук. Погано зробив, правда? У цьому парку був також змій. Він, мабуть, втік із зоологічного саду. Повзав там і сичав. Але це був чорт і він сказав панові і панночці, щоб нарвали собі яблук, скільки хочуть. Це був добрий чорт, правда, мамо?

Пані Градецька хотіла щось зауважити, але Євічка не дала їй навіть слова вимовити:

— Вони й нарвали собі яблук, але пан бог страшенно розгнівався і послав за ними сторожа. Сторож прийшов і погнав їх в крові лиця на поле.

— Може, щоб працювати в поті лиця, так? — нагадала пані Градецька.

Але Євічка стояла на своєму:

— Ні, в крові лиця. Сторож, мабуть, їх відлупцював.

Євічка на хвилинку задумалася, а потім спитала:

— А чому їх цей сторож погнав на поле? Вони певно пішли туди на бригаду?

Бабуся не витримала і почала повчати дівчинку:

— Євічко, це ж біблійне оповідання, знаєш...

— А що таке «біблійне»? — запитала Євічка.

— Біблійні оповідання походять від слова біблія, — пояснила пані Градецька, а бабуся поспішно додала:

— Це свята книга пана бога.

— А хіба пан бог читає книжки? І в нього є така велика бібліотека, як у нашого татка? Де ж його бібліотека? — запитала Євічка з цікавістю. — Може, в нього є книжки і про Гурвінека *?

Бабуся з Градецькою безнадійно переглянулись. Це використав пан Градецький і підкреслено сказав:

— Ніякого пана бога, мила Євічко, немає.

— Залиш дитину, хай сама виробляє свій світогляд, — строго сказала пані Градецька.

Але й Євічка не була задоволена батьковою відповіддю.

— То навіщо пишуть про пана бога книги, коли його нема? — запитала вона з залізною логікою.

— Ось дивись, Євічко, — сказав вчитель Градецький, — водяників, чарівників і чортів також немає, але про них книги пишуть...

Євічка задумалась і раптом випалила:

— Ага, в цих людей було замало чудовиськ і вони видумали собі ще бога, — правда, тату?

Пані Градецькій голова пішла обертом, і вона впала на крісло. Бабуся, грюкнувши дверима, підняла крик, що піде топитись, а пан Градецький, бігаючи по кімнаті, дементував:

— Чого ж ви хочете? Євічка виробляє свій власний світогляд!

Євічка ж сиділа і з острахом дивилася на рідних. Вона не могла зрозуміти, що сталося...

Переклад з чеської.

* Шпейдль і Гурвінек — поширені дійові особи в чеському ляльковому театрі. Шпейдль — батько, а Гурвінек — його маленький, надзвичайно хитрий синок.

ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК

Мал. К. АГНІТА

Де французький соціаліст і де англійський консерватор?

Мал. В. ЧЕКАНЮКА

НА ВСЯКУ ГАДИНУ — Є РОГАТИНА!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому голові виконкому Заліщицької райради на Тернопільщині т. Палагнюку В. Д. («Перець» № 14), писалося про хуліганський вчинок секретаря Заліщицького райвиконкому Горба В. М.

Як повідомив редакцію секретар Тернопільського обкому КП України т. Шевчук. Заліщицький райком партії, розглянувши справу Горба В. М. та Катаєва В. М., який теж брав участь у хуліганському вчинку, виключив Катаєва В. М. з кандидатів у члени КПРС, а Горбу В. М. оголосив сувору догану і зняв їх обох з роботи.

★ «Алхіміки з Краснодона» — під такою назвою у № 17 журналу було вміщено фейлетон, у якому повідомлялось про зловживання в системі ВРП тресту «Краснодонвугілля».

Після виступу Перця начальника ВРП тресту «Краснодонвугілля» Тура з роботи знято і притягнуто до карної відповідальності. Завідуючих овочевими базами ВРП Грекова й Охоту заарештовано.

★ У замітці «Критика — не дівчина» (№ 18 журналу) Перець критикував секретаря Лисогірського райкому партії т. Рябенького за те, що він зневажливо ставився до виступів районної та обласної газет і взагалі не терпів критики.

Завідуючий відділом партійних органів Миколаївського обкому КП України т. Даниленко повідомив, що Рябенького увільнено від обов'язків секретаря Лисогірського райкому партії.

★ Мешканці м. Кривого Рога (Дніпропетровщина) надіслали редакції листа, в якому скаржилися на незадовільну роботу міського трамваю.

При перевірці факти ствердились. Рішенням виконкому Криворізької міськради директора Управління трамваю Владимирова та головного інженера трамвайного парку Хромченка з роботи знято.

★ Редакція одержала листа від колгоспників с. Федорівки, Вороновицького району, про те, що завідуючий сільським клубом Струс Ф. З. занедбав культурно-освітню роботу, не дбає про ремонт клубного приміщення.

Вінницьке обласне управління культури повідомило редакцію, що Струса Ф. З. з роботи знято, приміщення клубу відремонтовано, налагоджується масова культурно-освітня робота.

★ Читачі Перця написали листа про недоліки на будівництві шахти № 14 тресту «Сталінмісцеввугілля», допущені Харцизьким будівельним управлінням.

Як повідомив секретар Сталінського обкому КП України т. Кигинько, факти, наведені у листі, дійсно мали місце. Трестом та будуправлінням налагоджено роботу на прохідці та кріпленні стволів, поліпшено організацію праці, краще зберігаються та використовуються будівельні матеріали. Старшого виконроба шахти № 14 Хордикова з роботи знято.

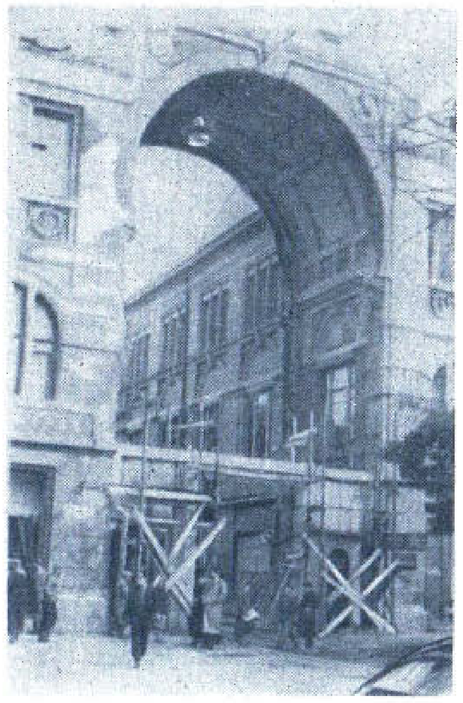

Сміливість города бере!.. Виконуючий обов'язки начальника Кримського обласного управління культури т. Кожухов уявив себе сміливцем і почав брати Сімферополь.

Понад 40 років тому збудовані ці два триповерхові будинки — № 3 і № 5 по вул. Горького. Архітектор з'єднав їх аркою, яка прикрасила цей куточок міста. Крізь арку виднілося синє кримське небо, зелені насадження.

— Навіщо нам така велика арка? — сказав Кожухов.

І арку прекрасної архітектури почали перегороджувати вздовж і впоперек. «Реконструкція» вже з'їла 5.000 крб.

— Навіщо ви псуєте арку? Навіщо гроші витрачаєте? — спитали новоявленого зодчого.

— Якщо буде погано, накажу розібрати, а поки що хай будують...

Слід сказати, що витівку Кожухова схвалили голова міськради т. Катков і головний архітектор міста т. Ляшко.

Однаково, ні в тин, ні в ворота...

Неприємно дивитись, як дітки
Помилками засмічують зшитки.

Та ще гірше, коли дядьки
Прибивають до стін помилки.

А якщо у тих стінах — вуз,
То вже справжній виходить конфуз!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

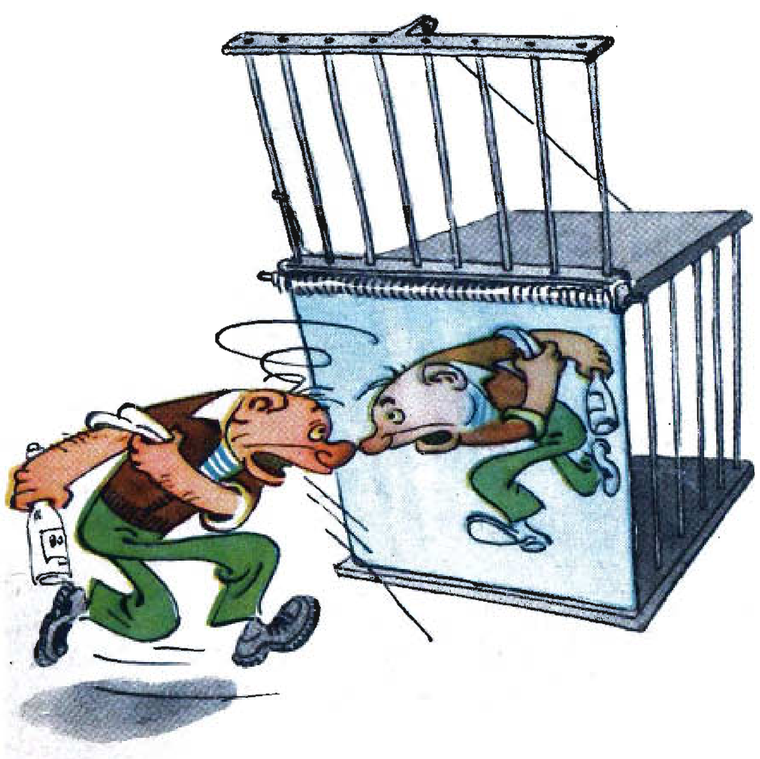

АВТОМАТ-ХУЛІГАНОЛОВ.
(Проект Перця).

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (346) (на украинском языке). Підписано до друку 29.XI. 1956 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 19358. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 5386. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ДО АНГЛО-ФРАНКО-ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ АГРЕСІЇ В ЄГИПТІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

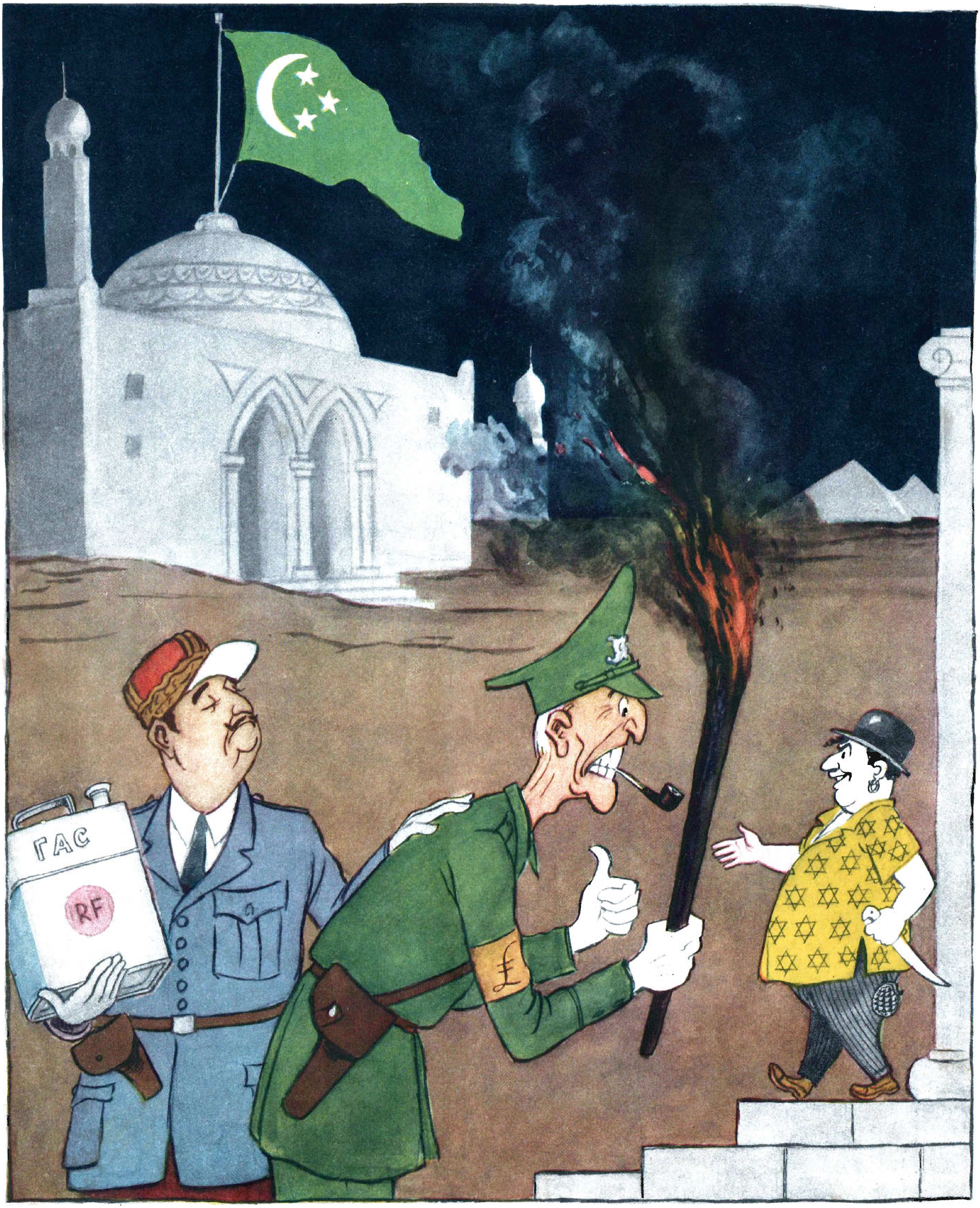

— Сусідову хату підпалиш ти. А речі ми якось самі вже винесемо.